

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.D.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem se sídlem Hromnice 33, Třemošná*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2014, čj. MV-105756-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou došlou soudu dne 7. 1. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2014, čj. MV-105756-5/SO-2014, i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 1. 11. 2010 do 31. 10. 2012. Dne 10. 9. 2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (za stávajícím účelem) podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Následně dne 30. 10. 2012 podal žalobce žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O této nové žádosti rozhodlo dne 18. 6. 2014 pod čj. OAM-68137-26/DP-2012 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ustanovení § 45 odst. 1 v návaznosti na § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. nepovoluje. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2014, čj. MV-105756-5/SO-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „*Komise*“) změnila napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, tak, že žádosti o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podané dne 30. 12. 2012 pana D.M., st. příslušnost Ukrajina, cestovní doklad č. PO522794 se nevyhovuje a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání se podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. neuděluje. Komise z věcného hlediska souhlasí s napadeným rozhodnutím a pouze formulačně opravila a zpřesnila jeho výrok.

II. Žaloba

1. Žalobce namítá, že v podstatě celé rozhodnutí správního orgánu druhého stupně se odvíjí od skutečnosti, kterou tento orgán hodnotí jako závažnou překážku, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a že touto tzv. závažnou překážkou má být, podle tvrzení správních orgánů obou stupňů skutečnost, kterou odvolací správní orgán obsáhle hodnotí a která se vztahuje k působení žalobce v jednotlivých právnických osobách. Z těchto skutečností pak správní orgán dovozuje, že žalobce po uvedené dobu také neplnil účel, za kterým mu byl pobyt povolen. Dále žalobce uvádí, že hodnotí-li správní orgán uvedené skutečnosti jako závažnou překážku, musí existovat i překážka méně závažná či překážka prostá. Správní orgán druhého stupně pak nijak neodůvodňuje, proč právě jím popisované skutečnosti by měly být tzv. závažnou překážkou. V tomto postupu pak žalobce spatřuje překročení mezí správního uvážení.

2. Žalobce dále poukazuje na to, že při předložení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání předložil veškeré podklady, které jsou k tomuto kroku zákonem vyžadovány. Pokud tedy zákon stanoví náležitosti, které má žadatel doložit k žádosti o udělení povolení k pobytu a ten tyto náležitosti splní, spočívá pravomoc a kompetence správního orgánu pouze v přezkoumání relevantnosti a správnosti předložených podkladů, a pokud tyto zákonem stanovené náležitosti splňují, je nepochybně povinen předložené žádosti vyhovět.

3. Dále žalobce namítá promlčení údajné protiprávnosti jednání. K protiprávnímu jednání mělo dle hodnocení správních orgánů obou stupňů dojít v období do 30. 12. 2012, kdy žalobce předložil žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 18. 6. 2014. Žalobce vyslovil přesvědčení, že přesto, že zákon o pobytu cizinců na území České republiky žádnou promlčecí lhůtu nestanoví, by tvrzené protiprávní jednání mělo podléhat příslušnému promlčení. V každé civilizované společnosti se protiprávní jednání po uplynutí určité doby promlčuje. Vzhledem k dovozované nebezpečnosti žalobcova údajného protiprávního jednání by jeho intenzita měla být posuzována na stejné úrovni jako jednání přestupkové a k promlčení tohoto jednání tak mělo dojít nejpozději dne 31. 12. 2013.

4. Postup správního orgánu pak žalobce považuje za postup nedůvodný, neodůvodněný, libovolný a svévolný a v podstatě i nezákonný. Toto tvrzení žalobce odůvodňuje uvedením několika skutečností. První úkon ve věci byl správním orgánem učiněn po uplynutí jednoho roku a pěti měsíců ode dne předložení žádosti. Rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno po uplynutí jednoho roku a šesti měsíců ode dne předložení žádosti. Zákon o pobytu cizinců upravuje lhůty pro rozhodnutí správního orgánu odlišně od lhůt stanovených správním řádem. Podle ustanovení § 169 odst. 1 měl správní orgán vydat příslušné rozhodnutí (nebylo-li možné jej vydat bezodkladně) ve lhůtě 60 dnů, tedy nejpozději do 1. 3. 2013. Žalovaný odvolací správní orgán popsany postup svým přístupem legalizuje a hodnotí jej jako zákonný. Lhůty stanovené v zákoně o pobytu cizinců jsou lhůtami zákonnými, nepodléhají tedy libovůli či svévolnému výkladu správního orgánu. V této souvislosti žalobce upozorňuje na jednu ze základních zásad ústavního pořádku ČR, a to zásadu, že státní orgán může činit pouze to, co mu zákon dovoluje. Popsaným přístupem pak odvolací správní orgán zcela zásadním způsobem zasahuje do vztahu účastníka řízení a správního orgánu, kdy sám správní orgán v podstatě může cokoliv a na druhé straně fyzická osoba je vystavena často i fatálním následkům v případě nerespektování zákonných lhůt.

5. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu je rozhodnutím účelovým, formálním, formalistickým, nedůvodným a neodůvodněným. Správní orgán popsany postupem překračuje meze správního uvážení a rozhodnutí je vydáno na základě jeho libovůle. Výklad, který správní orgán používá, je porušením pravomoci správního orgánu, kterým nepřipustně zasahuje do práv účastníka řízení. Naznačená svévole je v zásadním rozporu s charakterem státní správy, kdy v případě činnosti této státní správy jde o činnost, která je upravena a řízena zákonem. Základní povinností správního orgánu pak při správním uvážení je povinnost zabývat se všemi hledisky, který jsou pro rozhodnutí potřebná, opatřit si potřebné důkazy a z těchto pak vyvodit skutkové a právní závěry a dospět tak k odpovídajícímu rozhodnutí. Správnímu orgánu v žádném případě nepřísluší rozšiřující výklad právních norem.

6. S odkazem na všechny výše uvedené skutečnosti považuje žalobce rozhodnutí odvolacího správního orgánu za rozhodnutí účelové, formální, formalistické, libovolné, svévolné, nedůvodné a neodůvodněné, za rozhodnutí ve své podstatě i nezákonné.

7. Žalobce je dále toho názoru, že stejnými vadami trpí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhuje tedy i zrušení prvostupňového rozhodnutí. Pro doplnění dále

uvádí, že správní orgán I. stupně ani správní orgán odvolací se nezabývají důsledně přiměřeností rozhodnutí, jak je upravena v ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

1. K vyjádření žalobce, že *celé rozhodnutí Komise se odvíjí od skutečnosti, kterou Komise hodnotí jako „závažnou překážku, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“, a že tedy z logiky právní i obecné plyne, že musí existovat i překážka méně závažná či překážka prostá*, Komise uvádí, že postupovala v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., který neposkytuje pro hodnocení „typu“ či „stupňů“ překážek správnímu orgánu žádné uvážení. Současně Komise uvádí, že správní orgány postupovaly při posuzování aplikace tzv. jiné závažné překážky podle díkce § 56 odst. 1 písm. j) zákona v souladu s ustálenou judikaturou ve správním soudnictví k výkladu pojmu jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j). Tato judikatura potvrdila správnost právní klasifikace správního orgánu I. stupně i Komise.

2. K namítanému promlčení jednání žalobce Komise konstatuje, že koncept zákona č. 326/1999 Sb. nezná systém správních deliktů, jež by eventuálně podléhaly promlčení. Navíc je nepřipustné, aby žalobce neoprávněně těžil z výhod, plynoucích mu z jeho protiprávního jednání, jež spočívalo v neplnění účelu původního povoleného pobytu.

3. K nedodržení lhůt správním orgánem I. stupně Komise uvádí, že nedodržení těchto lhůt samo o sobě nezákonnost či nesprávnost následně přijatých rozhodnutí nezakládá. Zákon č. 500/2004 Sb. poskytuje účastníkům správního řízení instituty na ochranu před nečinností správního orgánu, těch však dle spisového materiálu žalobce nevyužil. Navíc po celou dobu správního řízení o žádosti platí zákonná fikce platnosti pobytu žalobce na území ČR, tudíž žalobce nebyl jím namítanou nepřiměřenou délkou řízení o žádosti na svých právech krácen.

4. K námitce žalobce, že k žádosti předložil veškeré zákonem stanovené podklady a správní orgán měl pouze přezkoumat jejich relevantnost a správnost, Komise připomíná, že samotné předložení zákonem stanovených náležitostí nemá automaticky za následek kladné rozhodnutí ve věci. Takovéto formalistické pojetí řízení a rozhodování by bylo v rozporu se zákonem č. 326/1999 Sb. i zákonem č. 500/2004 Sb. a ve svých důsledcích by znamenalo, že by správní orgán zcela rezignoval na svou povinnost rozhodovat na základě zjištění úplného stavu věci a na posuzování otázky, zda jsou či nejsou dány zákonem stanovené podmínky pro vyhovění nebo zamítnutí žádosti. Správní orgán I. stupně jakož i Komise postupovaly za účelem zjištění skutečného stavu věci a je prokázáno, že žalobce svým jednáním účel pobytu na území České republiky neplnil. Uvedené skutečnosti sám žalobce doznal při svém výsledku před orgánem I. stupně, jehož protokol ze dne 28.5.2012 č.j. OAM-68137-25/DP-2012 je součástí spisového materiálu a jenž žalobce vlastnoručně podepsal jako úplný a správný. Je tedy nepřipustné, aby nyní zjištěné závěry z výsledku v průběhu soudního řízení o žalobě zpochybňoval.

5. Komise plně odkazuje na své rozhodnutí, které bylo napadeno žalobou. Podle jejího názoru rozhodla v souladu s právními předpisy, její rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, žalobce nebyl na svých právech zkrácen, proto Komise na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí i nadále trvá. Komise konstatuje, že správní orgán I. stupně rozhodoval v souladu se zákonem. Na tomto místě Komise podotýká, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a odkazuje na judikaturu Ústavního v usnesení č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004. Česká republika, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území právě s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek.

IV. Vlastní argumentace soudu

IV.1 Jiná závažná překážka pobytu

Ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Toto ustanovení se na základě odkazu v § 46 použije i v případech rozhodování o povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobci bylo na území ČR povoleno od 1. 11. 2010 do 31. 10. 2012 pobývat za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Jinou závažnou překážku pobytu spatřují správní orgány v tom, že žalobce neplnil po tuto dobu pobytu na území ČR účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění.

Ohledně účelu pobytu došla soudní praxe k několika stěžejním závěrům: „*Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81) a „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.*“ (rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS).

Jako podklady pro vydání rozhodnutí byly při rozhodování správních orgánů použity výpověď žadatele a řada listin. Žalobce byl (a stále je) zapsán jako společník a jednatel společnosti LARTON s. r. o. Při výpovědi v řízení před správním orgánem dne 28. 5. 2014 však na otázky ohledně právnické osoby, v níž v rámci svého povoleného pobytu v ČR působí, odpověděl, že neví, co znamená slovo jednatel. Činnost jednatele od svého příjezdu

na území ČR nevykonával, neví, co to obnáší. Dále uvedl, že všechna jeho práce se vždy týkala zednických prací. Neví, zda společnost LARTON s. r. o. vlastní nějaký majetek či v jakém oboru podniká.

Z výpisu z obchodního rejstříku dále vyplývá, že společnost LARTON s. r. o. má 23 společníků a tytéž osoby jsou zapsány jako jednatelé společnosti, přičemž žádná z nich není občanem ČR.

Z výše uvedeného vyplývá, že působení žalobce ve společnosti LARTON s. r. o. bylo pouze formální a že žalobce ve prospěch této společnosti nevykonával činnost, která by spočívala v obchodním vedení. V daném případě tedy nebylo možno dospět k tomu, že by zde cizinec naplnil materiální stránku podnikatelské činnosti.

Pokud proto žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje jiná závažná překážka bránící novému povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, která spočívá ve skutečnosti, že po dobu povoleného dlouhodobého pobytu na území ČR v době od 1. 11. 2010 do 31. 10. 2012 (a ani později) nevykonával podnikatelskou činnost a tedy v tomto období neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, nepřekročil správní orgán meze správního uvážení.

Žalovaná své právní závěry o existenci závažné překážky řádně odůvodnila, skutkové závěry pak vyplývají i přímo z výpovědi žalobce. Krajský soud nezjistil v postupu žalované pochybení a ani neshledal, že by žalovaná překročila meze správního uvážení. Tento bod uplatněný žalobcem je tedy nedůvodný.

IV.2 Pozitivní a negativní předpoklady vydání povolení k dlouhodobému pobytu

Rovněž další žalobní námitku hodnotí krajský soud jako nedůvodnou. Žalobce se dovolává povinnosti správního orgánu rozhodnout kladně o jeho žádosti, pokud k této žádosti předložil veškeré zákonem požadované podklady.

V této souvislosti soud odkazuje na konstantní judikaturu krajských soudů i Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69) a jejich výklad zákonných předpokladů, jejichž naplnění je nezbytné pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Náleží k nim skupina předpokladů v rovině pozitivní, žalobcem dokladovaných a představovaných především požadavky § 31 zákona o pobytu cizinců. Ovšem správní orgán je povinen hodnotit i případnou existenci předpokladů negativních, které vylučují, aby žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu mohlo být vyhověno. Tímto negativním předpokladem je pak v případě žalobce závažná překážka pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

IV.3 Promlčení protiprávního jednání

Dále žalobce namítá promlčení protiprávnosti jednání, které správní orgány v jeho případě shledaly. V tomto bodě se krajský soud ztotožňuje se závěrem žalované, že prostřednictvím hodnocení důkazů shledala pouze naplnění negativního předpokladu pro rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, ale zjištěnými skutečnostmi nebyla naplněna skutková podstata přestupku či jiného správního deliktu, u kterých právní úprava vymezuje zákonné důvody pro zánik odpovědnosti za protiprávní jednání.

IV.4 Překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí správním orgánem

Správní orgány jsou při své činnosti vázány mj. zásadou rychlosti řízení, přesto uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí samo o sobě, tj. bez dalšího, zásadně nevytváří pro správní orgán překážku vydání meritorního rozhodnutí (§ 67 odst. 1 správního řádu).

Ohledně obdobné otázky došel – ve vztahu ke správnímu řádu z roku 1967 – Nejvyšší správní soud k tomuto názoru: „*Pokud správní orgány ve správním řízení nerozhodly ve lhůtách stanovených správním řádem, přičemž o nemožnosti ve stanovených lhůtách rozhodnout nebyl navrhovatel uvědoměn, nejde o takovou vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem.*“ (rozsudek ze dne 26. 10. 2006, čj. 6 Ads 50/2005-63). V jiném rozhodnutí uvádí: „*Průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k jejímu ukončení, tj. k tomu, aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl. Průtahy v řízení nemají zpravidla vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Z těchto důvodů nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze pro průtahy v řízení.*“ (rozsudek ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41)

Lze tak shrnout, že příslušný správní orgán je oprávněn o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnout i po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené.

Řečené samozřejmě nic nemění na tom, že ten, jemuž byla zbytečnými průtahy v řízení způsobena škoda a/nebo nemajetková újma, se může za stanovených podmínek domáhat náhrady podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů.

IV.5 Ostatní námitky

Další námitky žalobce, vytykající žalované rozšiřující výklad právních norem, překročení mezí správního uvážení a svévolné rozhodování, jsou zcela obecného rázu. K námitce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly posouzením přiměřenosti rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení

k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 56. Zde jsou upraveny důvody neudělení dlouhodobého víza. Je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 tohoto zákona, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 uvedeného zákona, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince (k tomu dále srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu do života cizince.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaný správní orgán ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. listopadu 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková